

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan **zvečer**, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolijo frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Jurčičeva slavnost,

15. dan avgusta 1882.

II.

Na Muljavi.

Prišedše do slavoloka, okolo katerega so bili nastavljeni rodoljubi iz Litije, Šmaritna s svojimi zastavami in litijsko godbo, in rodoljubi iz vseh krajev Dolenjske, nagovoril nas je g. Josip Spendal, župan na Muljavi, tako-le:

„Prečastiti gospodje, dragi gostje ljubljanski! Kot župan te občine Vas pozdravljam tukaj pred vasjo, kjer se je rodil slavni pisatelj slovenski, Josip Jurčič. V veliko čast si šteje vsa občina naša, da more danes tako odlične rodoljube iz bele Ljubljane in iz družih krajev mile Slovenije imeti v svojej sredi. Čast, katero skazujete danes spominu rajnega našega Jurčiča, zadane vso občino našo, ki je Sloveniji dala tako vrliga sina. Srčno zahvalo Vam zato izreka vsa občina ter ob jednem izraža željo, da bi se današnja slavnost zvršila sijajno v slavo pokojnika, v slavo Vam in nam in vsem njegovim častilcem. Občina izreka Vam vsem domoljuben pozdrav!“

Na te, z burnimi, tisočeriimi živio-klici vzprijetе besede odgovoril je slavnostnega odbora prvomestnik g. dr. Zarnik, ter zahvalivši se za pozdrav, omenil zaslug in pomembe rajnega Jurčiča in njegove spominu zaklical slava.

Ko so se po dr. Zarnikovem govoru polegli slava-klici, pristopita zali družici, Alojzija Spendalova in Franja Lampretova ter s primernimi govori podarita vsaka po jeden venec, prva „Sokolu“, druga čitalničnim pevcem.

Po teh nazdravih in odzdravih napotila se je vsa množica skozi z mlaji, slavoloki in zastavami olepšano vas, po novem, baš za ta dan z velikim trudom narejenem potu proti cerkvi, pred katero je stal slavolok z napisom: „Vse za vero, dom in cesarja!“ Začela se je sv. maša, pri kateri so peči čitalnični pevci in po dovršenem cerkvenem opravilu hitelo je vse skozi veliki slavolok, ki nam iz „Tugomera“ kliče:

„Tvrđ bodi, neizprosena, mož jeklen,
Kadar brani je treba česti in pravice
Narodu in jeziku svojemu!“

k Jurčičevej rojstnej hiši. Ta je pritlična stavba v običajnem kmetskem slogu. Par stopnic pred durmi, na desno navadna kmetska izba, na levo tako imenovana „kamra“, vse pa jako snažno, lepo pobeljeno. Na levo pred vhodom ličen s smerečjem opleten oder za govornika, nad odrom pa spominska plošča vzdana in s trobojno zastavo zagrana. Prijazna, čedna hišica, popisna številka 19, sredi sadnim drevjem obsajenega vrta, napravi jako ugoden vtis in obžaloval sem, da nijnamo fotografa, ki bi imel toli podjetnega duha, da bi bil priredil fotografijo te hišice. Vsakdo bi si jo gotovo rad kupil za spomin, in fotograf bil bi stržil v ta dan najmenj par sto odtisov.

Pred rojstno hišo zbralo se je ljudstva kakor na kakem taboru, celo na drevji bilo je toliko ljudi, da so se veje šibile, in vsak količkaj vzvišen prostor

vpotrebil se je, vsak bil bi rad kolikor možno blizu govorniškega odra. Ko je „Sokol“ napravil potreben red, stopi na oder g. Janko Kersnik ter s svojim krepkim sonornim glasom nagovori občinstvo tako-le:

Častita, slavna gospoda! Dragi rojaki!

Nikdar še, od kar prebiva v teh prijaznih krajih slovenski rod — in ta je od prvega tukaj, — nikdar še ta dolinica nij videla zbranega tako mnogo brojnega, tako odličnega občinstva, nego danes.

Prišli smo daleč iz podnožja gorenjskih planin, prišli ste iz lepe zelene vinorodne dolenjske strani, Notranjska in Kras poslala sta nam svoje goste, in od povsodi, kjerkoli je doma slovenska govorica, od povsodi došli ste dragi rojaki. Pozdravljam Vas gorko iz celega srca!

Slaviti hočemo tukaj v rojstnej vasi Josip Jurčičevej, pred rodno njegovo hišo spomin njegov, spomin moža, ki je bil jeden najboljših, najduhovitejših, kar jih je imel in kar jih ima slovenski rod. Mnogo nas je, ki smo prihiteli sem; pa če bi nas bilo tudi toliko, da pokrijemo tu doli to zeleno ravan, še vedno bi nas bilo premalo, da bi zadostili hvaležnosti, katero moramo gojiti Jurčičevemu imenu. V vsakej slovenskej hiši, od bogatinove palače do zadnje borne kočice, kjer se bere slovenska knjiga, znano je njegovo ime; in ne le tu, — temveč preseglo je ozke meje naše domovine daleč na sever in na jug, in nij ga izobraženega slovenskega učenjaka, ki bi ne znal in ne vedel, kdo je bil Josip Jurčič.

Rodil se je Jurčič tu na Muljavi v hiši, ki nosi zdaj spominsko ploščo, 4. marca 1844. leta. Hodil je s početka v farno šolo na Krki, in potem v ljubljansko normalno, iz katere je jeseni 1857. l. prestopil v gimnazijo.

Kot sedemnajstletni študent leta 1861. priobčil je v „Novicah“ prve svoje spise, od leta 1864. naprej pa, kot sedmošolec je pričel svoje vztrajno, neprenehano pisateljsko delovanje. Spisal je takrat svojo prvo večjo povest za „Družbo sv. Mohorja“, „Juri Kozjak“, v kateri se uže kaže izreden njegov epični talent. Profesor Anton Janežič ga je vzpodbujal, spoznavši v mladem študentu takov talent, in odslej izšla je v „Slovenskem Glasniku“ povest za povestjo iz njegovega peresa. Ko je končal osmo šolo, podal se je na Dunaj študirat klasično jezikoslovje.

Tu je spisal prvi slovenski roman „Deseti brat“, potem pa prekrasno svojo povest „Sosedov sin“, in mnogo, mnogo krajših povesti in pesni.

Leta 1868. preselil se je v Maribor kot sourednik „Slovenskemu Narodu“ in tam je deloval skupno s svojim prijateljem in najožjim rojakom, Antonom Tomšičem.

Iz Maribora poklicali so Jurčiča hrvatski rodoljubi v Sisek in tam je postal urednik listu „Südslavische Correspondenz“. Po smrti Tomšičevej prišel je Jurčič zopet v Maribor in od tod preselil se je 1872. leta s „Slovenskim Narodom“ v Ljubljano, kjer je ostal do prerane svoje smrti, kot duša in glavni pisatelj tega lista, kot duša vsega našega narodnega gibanja.

Poleg vsakdanjega mučnega publicističnega dela, poleg vseh vsakdanjih burnih političnih bojov, kakor smo jih vsa zadnja leta prestajali v Ljubljani, poleg skrbi za svoje domače ljudi, navzlic vsej svojej bolehnosti, delal je Jurčič še vedno literarno. Izdajal je „Slovensko knjižnico“, študiral v jedno mer za večja slostvena dela, k katerim je imel vedno mnogo novih snovi, in spisal tu največje dramatično delo slovensko, tragedijo „Tugomer“. In ko je uže na smrt bolan ustanovil nov beletrističen list „Ljubljanski Zvon“, bil mu je on prvi pisatelj, bil mu je glavni duševni podpiratelj, in še par dnij pred svojo smrtjo, v zadnjem trenutku, dejal bi, delal in pisal je še za ta list. —

V javnem in privatnem svojem življenji bil je Jurčič od vsakega spoštovan; in kdor je imel priliko, občevati tako tesno in tako mnogo z njim, kakor sem jo imel jaz v vseh letih njegovega bivanja v Ljubljani, ta ga je moral ljubiti. Pošten in značajan proti vsakemu, požrtvovalen proti prijateljem svojim in blag v vsakem svojem dejanji, — tak je bil v resnici, akoravno se nij rad takega kazal, niti s tem ponašal.

Zato je tudi umljivo, da so tedaj, ko je zavihrala 4. maja lanskega leta črna zastava iznad ljubljanske čitalnice, ko je bridka vest o Jurčičevej smrti preletela bliskoma vse slovenske dežele, da so tedaj, ko so prihajali znanci in prijatelji od vseh strani potrti in žalostni pred njegov mrtvaški oder, da so tedaj prišli tudi politični njegovi nasprotniki ter mu izkazali zadnjo čast. Oni so počastili hrabrega, poštenega nasprotnika, — mi pa smo žalovali in tugovali za svojim najboljšim možem, katerega nijmo mogli nadomestiti in katerega nikdar nadomestili ne bomo.

V najboljših, v najkrepkejših letih pokosila ga je nemila smrt in z njim vred vzela je nam Slovincem neizmerni duševni zaklad, katerega je nosil soboj, in kateri bi imel še gledati dan, izgubljen je, pokopan je!

Čuli ste uže o onej cvetlici, katera le vsakih sto let svoj cvet požene in kako krasno, s kako divno vonjavo se tedaj razvije. In tudi v življenji narodov se morda le vsakih sto let pokažejo taki duševni velikani, učitelji in voditelji svojega naroda. — Življenje Jurčičevo leži kakor odprta knjiga pred nami. Mi smo se učili iz njegovih del, in učil se bo rod za rod; učili pa smo se tudi iz življenja njegovega, kakor se potomci naši ne bodo mogli.

In po vseh njegovih delih gre nekaj, teče nekaj, kakor biserni potok po zelenej ravnini, bliščeč se v solnčnem svitu: in to je ljubezen, neizmerna, neugasljiva ljubezen do slovenske domovine. Pozabil je nij v redkih časih, ko mu je sijala sreča, pozabil je nij v mnogih grenkih bridkih urah. In to je, kar nas tako ozko, tako tesno veže z njim, to je, kar nas je v prvej vrsti napotilo v to njegovo rodno, tako odstranjeno ležečo vas. In vi domačini, možje iz bližnje okolice, ki ste poznali Jurčiča še kot mladega študenta, kot skromnega, tihega moža, ki je prihajal semkaj obiskavat domačo vas, vi se morda čudite ogromnemu številu današnjih obiskovalcev. Glejte, kolikor nas je tukaj, bodi si, da smo kmet-

skega ali gospodskega rodu, bodi si katerega koli stanu, vsi smo rodni vaši bratje, vsi govorimo vaš jezik, vsi smo Slovenci; in danes častimo tukaj spomin moža, ki je življenje svoje posvetil sloven skej domovini.

Doma iz borne kmetijske hiše, pospel se je iz lastne moči, s pridnostjo in velikanskim svojim talentom kvišku, tako, da stoji ime njegovo zapisano z zlatimi črkami v naši zgodovini in da bodo spomin njegov slavili,

Dokler slovenski rod
Ima po zemlji hod.

Vzdali smo mu tu v rodno hišo spominsko ploščo kot mali dokaz hvalečnosti naše. Ta plošča naj bo vaš ponos, domačini, varujte jo, čuvajte jo. On sam pa, naš največji pisatelj, recimo: naš največji pesnik, on sam pa počiva oddaljen rodnemu svojemu kraju, tam gori na ljubljanskem pokopališču, obrnen sem na svojo ljubljeno rodno, dolensko stran; in na grobnem spomeniku tam stoje v kamen vsekane besede iz njegovega „Tugomera“, katere ste tudi vi, domačini napisali na slavolok tu doli:

„Tvrđ bodi, neizprosni, mož jeklen,
Kadar brani je časti in pravde
Narodu in jeziku svojemu.“

Te besede so bile oporoka njegova slovenskemu narodu in lepše in veličastnejše ne moremo poslati ga, nego da obljubimo, da vzkliknemo tu:

Tvrđi bodimo, neizprosni, možje jekleni, kadar nam je braniti čast in pravdo svojemu narodu in jeziku!

S to navdušeno obljubo ločimo se torej od te prijazne doline, katere ime pozna ves slovenski svet. In kakor so Jurčiču uže brezštevilmokrat klicali po raznih krajih naše domovine in kakor bodo spomin njegov častili, ko od nas ne bo nobenega več na svetu, tako zakličimo mu tudi mi:

„Jurčičevemu spominu slava!“

Ta slavnostni, izvrstno izvedeni govor ganil je vse navzočne globoko, marsikatero oko bilo je solzno. Kdo pa bi tudi ostal neobčutljiv pri tem redkem prizoru, ko pred prej nepoznano hišo v odstranjenej Muljavi mej vihrajočimi zastavami oplakuje po tisočih zastopan narod iz gube svojega prerano umrlega Jurčiča in ko vidi na pragu hiše v žalnej obleki sivo laso in slepo mater pokojnega, katerej dvojnih občutkov sila pretresa srce in goste solze siplje na velo lice?

Po govoru zapeli so pevci Jenkovo „Molitev“ in ko je bilo izvrstno petje dovršeno, hitelo je vse na vozove, kajti pozno je uže postalo in dokaj pota bilo je še pred nami. V hipu bili so zasedeni vozovi in cesta, ki se vije od Muljave proti Zatičini, bila je h krati pokrita z vozovi in gostim cestnim prahom, in ko so bili prvi vozovi uže pred Zatičino, dvigal se je še kvišku prah tam doli pri Muljavi, kjer je v triogelniku mej Jurčičevo hišo in cesto, ki drži v Zatičino, glava pri glavi, kakor duše v vicah, stalo kmetško občinstvo in gledalo to panoramo, katere morebiti niti pozni vnuki več doživeli ne bodo.

(Dalje prih.)

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 17. avgusta.

Več dunajskih časopisov pečalo se je predvčeršnjim v uvodnih člankih o treh umorih, ki prigodili so se v jednom tednu zapored blizu Dunaja. In kaj menite, kdo jih je bil zopet kriv teh umorov? Kdo drugi kot grof Taaffe in njegova vladna zistema! To se težko vrjame, — a **nemško-nacijonalni listi** pridigujejo to vero z vsem prepričanjem. Tako surovo obrekovanje doslej nij še bilo poglavo na avstrijskem časnikarskem polji strupenih svojih vršičev! In mi, ki smo sinovi „inferijornega“ in „interesantnega“ naroda, obračamo se studom in grozo od tacega orožja, s katerim mahajo krog sebe „superijorni“ voditelji „superijorne“ nemške stranke v Avstriji in reprezentantje nemške omike in poštenosti!

Moravski deželni šolski svet je zdaj prenovljen. Včerajšnja „W. Ztg.“ prijavlja na novo imenovane zastopnike vere in navkov v Moravskoj. Nemci izgubili so s tem imenovanjem dva sedeža,

kar pa Slovanom jako malo pomaga, kajti izmed deželnih nadzorniki in deželnih odborniki, ki imajo poleg njih prvo oblast v šolskih stvarih Moravske, niti eden ne kaže očitno česke svoje narodnosti. Krivica godi se moravskim Slovanom tudi zdaj, ko imajo dva zastopnika več v šolskem sovetu, kajti ta nijma še tiste podobe, kakeršno bi moral imeti v deželi, kjer prebivata dve tretjini Slovanov, Nemcev pa le jedna tretjina. Ako se torej nemško strankarsko časopisje zbog tega imenovanja zaletava v Taaffejevo vladu, godi se to za tega delj, ker naši Nemci ostanejo na veke požrešni in „zemlje-lačni tuji v Slovanih“.

Bivši načelnik bosenske vlade **fzm. Dahlen** odstopil je svojo službo in čast pl. Appelu jedino le zbog svojega slabega zdravja, a ne zato, ker bi se ne bil mogel vjemati z ministrom Kallayem. To poudarjajo odločno oficijozni listi.

Oficijozni „Fremden-Blatt“ poudarja, da to nij res, kar se pripoveduje in piše o državnem ministru pl. Kallay-u, češ, da hoče on večino uradnikov odsloviti iz **Bosne in Hercegovine**. Minister da se je prepričal, da je v uradništvu veliko izvrstnih močij, in ne dvomi, da bi tudi drugi uradniki ne mogli izpolniti težkih nalog v dobrem upravljanju teh dežel, kadar se razmere količkaj razjasnijo in se pričle dobro in odločno vodstvo; se ve da bode pa treba odstaviti brez milosti tiste uradnike, ki nijmajo zmožnostij niti dobre volje. Osobito da nijma minister biti za kaj neprijazen z uradniki hrvatske narodnosti. Sploh pa odslej minister ne bode dosti več izpreminjal v uradništvu zasedenih dežel.

Vnanje države.

Na **Pruskem** prišlo je zdaj vprašanje o takozvanih državnih župnikih na dnevni red. Vratislavski nadškof zahteva, da morajo vsi župniki, ki so v začetkih „kulturkampfa“ navzlic škofovskim opominom in grožnjam vzeli službe, zdaj popustiti jih ter ostaviti svoja mesta. Župniki se branijo, in vprašanje je, kaj da zdaj poreče k temu pruska vlada.

Akoravno se z **Irskega** poslednji čas ne čuje nič posebno žalostnega, vendar nij še vse dobro, in število „agrarnih zločinov“ je še vedno veliko. Meseca julija zvedela jih je teh zločinov policija 231, torej okolo 50 menj, negoli prej ta mesec. Mej temi zločini bivata dva umora, potem pet poskusov umora, šestnajst požiganj, osemnajst poškodovanj na živalih in 141 grozljivih pisem, katera pa nijmajo posebne veljave. Da je teh agrarnih zločinov menj, je brez dvombe zapisavati, da zakupnikov ne preganjajo zdaj tako po gostem.

● **Egiptu:** Angleška je dovršila svoje vojne priprave. Zadnji oddelki njenih vojakov, ki so namenjeni za egiptovsko bojišče, spravili so se na Angleškem in v Indiji na vojne brodove in vsak dan, ako ne vsako uro, stopajo angleške čete na raznih mestih egiptovskega obrežja na suho. Še ta teden stalo bo 30.000 mož angleške vojske v Egiptu in prava vojna se bo pričela. Arabijevo vojsko cenijo na 16.000 mož pred Aleksandrijo, 5000 mož v Abulkiru in 7000 mož mej Ismajlijo in Kajiro. Malo po malem se vedno sprijemljejo vojaki angleški in egiptovski. „Standardu“ poročajo iz Sueca zadnje nedelje: „Kaj posebnega in pomenljivega zamore se v kratkem prigoditi. Uporniki so se nastavili na taci krajih, kjer so kanaiu naravnost nevarni. Admiral je dobro zasedel Suec in ne bo dal Lessepsu nič mešati se v to zadevo“. — V noči od petka na soboto sedeli so turški ministri do ranega jutra vkupe, da bi sestavili razglas zoper Arabi pašo. Sklenili nijso ničesar, ker so preveč gledali na to, kar so bili rekli ulemi. Ti turški učenjaki, čuvarji vere in pravice, sodijo: Arabi paša je hude kazni vreden upornik, ker se je vzdignil proti kalifu; ali on pa tudi izpolnjuje dolžnost pobožnega muzelmana, ker brani mohamedansko deželo vnanjih sovražnikov. Na podlagi take razsodbe je turškim ministrom pač težko, obrniti se na pravo stran. Načrt razglasa pa je angleški zastopnik lord Dufferin potrdil in odobril. — Vojaška pogodba še nij sklenena. Dolgo se pa sultan ne bo mogel več pomisljati in obotavljati, kajti, po včerajšnjem telegramu našega lista soditi, Angleška namerava, reči zadnje besede in lord Dufferin se bo ločil od sultana, če Porta ne odobri vseh angleških pogojev. Sultan še zmirom poudarja, da tu gre za njegov kalifat, in turški listi živahno razlagajo, da mora biti turška vojska samostojna. Ta čas je struna mej Porto in Anglijo zopet močno napeta. Jedna polovica turške vojske čaka na obrežji otoka Rhodusa, druga pa v luki Suda, kdaj da dojde povelje, odriniti proti Egiptu. Derviš paša in Server paša nijsta še odpotovala. — Konferenca je imela zadnje sejo v ponedeljek; zopet nij prišla do nobenega sklepa, za to je pretrgala svoje zborovanje; kdaj se prihodnjič snide, nij še določeno. Sploh so vsi posveti konference zdaj odveč. Določevati bi imela le še o zadevah glede sueškega kanala; ali zdaj je jasno, da je kedive Angležem

dal pravico in oblast, zasesti vse kraje sueškega kanala, in torej konferenca nijma za zdaj ničesar več govoriti in opraviti. Kako da mislijo o tem evropske vlasti, povedal je predvčeršnjim Dilke v spodnjej zbornici angleške, rekši, da razmere Anglije z Avstrijo in Nemčijo nikdar nijso bile prijaznije in boljše, nego ravno zdaj. Znan francoski pisatelj o narodnem gospodarstvu Leroy-Beaulieu napisal je v „Journal des Débats“ daljši članek, v katerem razkazuje, da bi Angležem več škodilo, nego-li koristilo, če bi si hoteli popolnem prisvojiti sueški kanal, kajti predno preteče leto, hotel bi imeti kabinet washingtonski po istem potu pa kanal Panama, na kar je treba pomisliti v Londonu. Pisatelj tudi pove, da so takse kanala za mesec julij znašale 4¼ milijona frankov, torej za 500.000 frankov več mimo lani istega meseca. Leroy-Beaulieu pravi končno v tem članku, da sueškega kanala ne gre kar tako razglasiti nevtralnim, in z ozirom na to glasi se poslednji stavek: „Naj bi tedaj vse evropske vlasti varovale avtonomijo sueške družbe, da čez čas varujejo tudi ameriške vlasti avtonomijo družbe panamsko“.

Dopisi.

Iz Trsta 14. avgusta. [Izv. dop.] Utihnil je nekoliko krik po Trstu, ali razdraženost se nij polegla še, kajti pričakovati je še kake demonstracije. Posebno se lahoni boje Slovencev iz okolice, vedno povprašujejo, je-li res, da bodo z vilami in poleni pridri v mesto itd. Odgovor je: Ako se bode kdo drznil žaliti nas, potem je gotovo, da ne bomo dolžni ostali.

Za narodno slavnost oglašajo se društva drugo za drugim; kakor se more uže naprej videti, bode svečanost velika in sijajna. „Delavsko društvo“ dobilo je za ta dan velikanski salon (v bošketu) od g. Dreherja tik pivovarne, v kateri gre več tisoč ljudi. Ta salon bode se lepo dekoriral in morda tudi priredil za električno svečavo. Za koncert je kakor nalašč pripraven v vsacem vremenu. Ima lepo lego pod zaraščenim gozdom in je v okolici najprijubljenejši šetališče Tržačanov. Najbrž bode iz Ljubljane prišel za to slavnost posebni vlak. Naj bi se po deželi in v Ljubljani za to začelo uže zdaj pripravljati in z odborom „delavskega društva“ v dogovor stopiti, kajti posebni vlak bi malo stal in bi gostom kaj ugajal. Določilo naj bi se, da odide iz Ljubljane v soboto in bi v Trst dospel rano v jutro, nazaj pa zopet v ponedeljek na večer. Odbor „delavskega društva“ bode tudi poskrbel gostom vstop v razstavo po znižani ceni. Tržaški Slovenci bodo sploh došli gostom kolikor možno radi ustrezali.

Po nekaterih listih pisarijo najeti dopisuni vsakovrstne strašljive stvari in plašijo ljudi, da imajo kaj pisariti. Ali zagotovljen naj bode vsak, da se našim gostom ne bode skrivil niti las, kajti lahoni bodo si dvakrat premislili, razdražiti Slovence, ker dobro znajo, da smo tukaj na lastnej zemlji.

Dakle Slovenci iz Kranjske, Štajerske, Primorske in Gorotana, pridite 10. septembra v Trst, da si na sinjej Adriji v trdno zvezo junaško v roke sežemo:

„Da srce zvesto, kakor zdaj,
Ostalo bode vekomaj!“

Domače stvari.

— († Dr. Karel Koceli,) odvetnik na Krškem, umrl je, kakor nam poroča telegraf, danes dopoldne po dolgotrajnej mučnej bolezni. Z njim izgubili smo zopet bojovnika na narodnem polji, ki je ves čas svojega življenja bil zvest in odločen sin svojega naroda. Pokojnik bil je kot jurist na najboljšem glasu in poznat po svojej izrednej duhovitosti in po svojem gorjupem sarkazmu. V Mariboru bil je, ko se je porodil naš list, nerazdružljiv drug pokojnemu Tomšiču in Jurčiču, in ta trojica, zdaj v smrti združena, prestala je mnogo trpkih bojev z mariborskimi Nemci in nemškutarji, katerim je dr. Koceli s svojo satiro in svojim neusahljivim dovtipom marsikatero bridko uro prizadejal. Tudi našemu listu bil je vsikdar prijazen in naklonil nam je marsikatero zanimljivo notico. Bodi mu ohranjen blag spomin in lahka zemljica!

— (Gosp. Anton pl. Gariboldi) trudi se baje in agituje proti kandidaturi gosp. dra. Karla

Bleiweisa viteza Trsteniškega, se ve da brez resnega vspeha. Ta gospod imel je do zdaj priimek: „Der schöne Toni“, odslej pa se bode zval: „Der naive Toni!“

— (Avstrijski Cayenne) za slovenske profesorje postalo je mesto Weidenau v Šleziji. Kakor se nam baš poroča, prestavljen je zopet g. Vinko Borštner, gimnazijski profesor iz Celovca tjakaj, brez tehtnih uzrokov, brez preiskave in baje samo zaradi tega, ker je neki neposajeni deček dobil dvojko. „Süddeutsche Post“, organ slabega tiska in še slabejega papirja, v svojej 63. številki kar radosti poskakuje in veselo vriska, ker je „Herr Borštner, ein fanatischer Slovene, ein allzu strenger, wenn auch tüchtiger Professor“ — „nun national kalt gestellt, kalt gestellt vom slavenfreundlichen Ministerium Taaffe“. Veliko je veselje v celovškem Izraelu, prav mala pa izobraženost, katero kaže pri tej priliki koroški Nemci in nemškutarji, ki si, kakor Huroni, škodoželjno manejo roke in trdijo, da je to prestavljenje „Concession an das kärntnerische Deutschthum“. No, to nemštvo ne more biti kaj prida, ki ima tako, glede vnanje oblike res ostudno, glede vsebine pa v pravem pomenu budalasto glasilo. O tem prestavljenju bomo pri priliki povedali še kaj več.

— (Cesar obišče Trst) v drugej polovici septembra meseca. Za to se že delajo priprave. Najbrž pa se cesar ne popelje naravnost z Dunaja v Trst, ampak se ustavi še v drugih mestih, morebiti v Gradcu, v Mariboru in Celju. Cesarjevič Rudolf s svojo gospo pride v Trst bolj proti koncu prihodnjega meseca. — Tako dunajski listi.

— (M. Tonejčeve slavnosti) popis, kratek a prisrčen, objavlja tudi včerajšnji „Pozor“ iz peresa hrvatskega nam brata. Konečne besede se glasijo: „Nam če jučerašnji dan ostati dolgo u pameti, a isto tako i osjećaj one žarke ljubavi, kojom su nas braća Slovenci primili u svoje kolo, slaveć uspomenu svoga pokojnika, Mateja Tonejca Samostala, komu budi čast i slava!“

— (G. Alpi,) bivši policijski ravnatelj v Sarajevu — poroča včerajšnji „Pozor“ — mudil se je včeraj in predvčeranjim v Zagrebu, kjer je čakal odloka z Dunaja, ali se ima vrniti na svoje mesto v Ljubljano, ali dobiti drugo službo.

— (Iz Šentvida nad Vipavo) piše se nam v 16. dan t. m.: Zvesti sin Slovenije, g. Jakob Košir, župnik v pokoji, je vsled mrtvuda dne 15. t. m. umrl. Pogreb bode 17. t. m. ob 9. uri dopoludne.

— (Iz Vipave se nam piše:) Odbor vipavske čitalnice je v svojej seji dne 14. avgusta sklenil, da napravi čitalnica tudi letos kakor druga leta veselico na malega Šmarina dan, to je 8. septembra, in sicer letos v čast dr. Bleiweisovemu spominu. — Program priobčimo prihodnjič.

— (Šolsko poročilo štirirazredne ljudske šole v Komnu,) sestavljeno po dobro znanem g. Antonu Lebanu, nadučitelji — voditelji ima prav umesten pouk za stariše, kako pripravljati otroke za šolo, potem so navedene šolske oblasti, šolska naznanila, šolska kronika, na dalje razvrščeni so učenci in učenke po službenju in naposled pridejan je skupni pregled šolske mladine, broječe 161 učencev in 154 učenk. Poročilo je jako razvidno in srečno sestavljeno in priporoča se v posnemanje tudi drugim šolskim okrajnim svetom, ker je za stariše in sorodnike, sploh za vsacega jako zanimljivo čitati taka napredek na šolskem polju dokazujoča poročila.

Telegrama „Slovenskemu Narodu“:

Krško 17. avgusta. Denes dopoludne umrl je dr. Karel Koceli. Pogreb bode v soboto 19. t. m. popoldne ob štirih.

Aleksandrija 17. avgusta. (Reuterjevo poročilo.) Proklamacija Wolseley-eva pravi: Namen ekspediciji je: Zopet vpeljati red. Vojski bodo vse v gotovem plačevali, prebivalci naj tedaj prineso pridelkov in živeža ter naj poročajo o puntarjih.

Izpred sodišča.

Iz Novega Mesta.

Pred našimi sodniki vršila se je 14. t. m. zanimljiva apelna obravnava. Sodišče bilo je sestavljeno iz gospodov: dr. Vojska, Pleško, Stuhetz in dr. Škofic, nenavzočnega privatnega tožnika g. okrožne sodnije svetovalca Gottfried Brunnerja zastopal je državni pravdnik g. Grdešič, na klopi zatožencev pa je sedel mož, kakor jih običajno ne vidimo na tem mestu, mož, ki si je v vročih bojih l. 1848 priboril izredno odlikovanje velike zlate medalije, ki je bil vedno povsem neomadeževan ter še vživa splošno spoštovanje, g. Vertačič, hišen posestnik, stotnik meščanske garde ter ud zdanje narodne manjšine v novomeškem mestnem odboru.

Povod celej pravdi bil je sledeči dogodjaj: Ob času ljubljanskih mestnih volitev sprehajal se je zatoženec s sodnijskim svetovalcem g. Jagodicem. Prijateljski pogovor sukal se je tudi o volilnih agitacijah in g. Jagodic porabi priliko, da preide na strankarske razmere v državnem zboru ter izrazi svojo nejevoljo nad onimi vladnimi nasprotniki, ki se upirajo pomirljivej politiki našega ministerstva. Zatoženec mu odgovarja, da tudi Novo Mesto nij brez enakih vladni sovražnih elementov ter mej drugimi imenuje tudi g. Brunnerja. Gospod Jagodic, ki celemu nedolžnemu pogovoru nij pripisoval nikake važnosti, povedal je potem, bolj v šali, svojemu kolegi, kako da o njem sodi g. Vrtačič; le-ta pa nijma silnejšega opravka nego potožiti svoje bolečine mestnej delegiranej sodnji, kjer je potem nje chef, g. Ullepitsch, ki je izjemoma sam sodil v tej stvari, v istini zatoženca krivega spoznal ter mu odmeril 50 gl. globe, oziroma 10 dni zapora.

Ne da se tajiti, da je ostra ta razsodba vzbudila uprav senzacionelno zanimanje po vsem Dolenjskem. Saj omenjena gospoda nijsta nikoli prikričala svojega političnega mišljenja, oba, Brunner in Ullepitsch veljala sta zmirom za prava stebra nemške naše stranke in s tiho grozo zrla so novomeški narodnjaki na nju, kot na odlična zastopnika onega dela našega uradništva, kateremu pred vsakimi volitvami Deschmann in Schrey v gracijoznih varijantah prepevata panegyrike ter ga slavita kot „gesinnungstreue, selbstbewusste Beamtenschaft“. Komu bi se bilo sanjalo, da sta baš ta gospoda tako naglo premenila politično svojo barvo, kakor menja navadni človek umazano srajco, da sta se hipoma spokorila tako radikalno ter na jedenkrat postala tako iskrena častilca Taaffeja in Pražaka, da se jima celo pohleven in čisto privaten izraz o njih opozicijskem mišljenju vidi dosti povoda, jednemu za tožbo, drugemu za obsodbo? Naravno je, da je ta nepričakovani prevrat prouzročil marsikatero smelo kombinacijo, ali zastoj še ugibajo prebrisane glave našega mesteca, kje da treba iskati uzroka deviške občutljivosti g. svetnika in katoničnej strogosti g. sodnijskega tajnika.

Pač je apelna obravnava izgubila nekoliko svoje zanimljivosti, ker g. tožitelja iz lahko umljivega razloga nij bilo. Po izjavi jedine priče gosp. Jagodica bilo je takoj jasno, da je bil ves razgovor čisto prijateljski, da se je vršil ob času, kjer niti žive duše nij bilo na ulicah ter s tako diskretno tihim glasom, da ga mimo idočim niti slišati ni razumeti nij mogel. Izrecno poudarja priča, da je on sam zasakal pogovor na to stvarno ter govoriti pričel o onih, ki so „vladi sovražni“, zatoženec pa da je dejal „take vladi sovražne“ ali pa samo „take imamo tudi tu“; natančno se priča niti ne ve spominjati, če je zatoženec rabil inkriminirami izraz „vladi sovražen“. Sploh pa zatrjeva priča, da je bil ves pogovor „ein unschuldiges Gespräch“ in da mu nikoli nij prišlo na um, da bi iz take malenkosti mogla nastati kaka pravda.

Tožnika zastopal je drž. pravdnik g. Gerdešič, dasiravno je posebno naglašal, da ta delikt ne spada v ono kategorijo pregreh, katere se imajo uradno preganjati od drž. pravdnništva. Plaidoyer drž. pravdnika bil je povsem jasen, razumen in objektiv, najbolj markantno pa je bilo, da se je zastopnik zatožbe sam trudil dokazati, da se za-

tožba ne da opravičevati niti v objektivnem niti v subjektivnem oziru. V objektivnem oziru ne, ker jedina priča sama ne ve pozitivno, če je zatoženec rabil oni izraz, zaradi katerega je bil obsojen, pa tudi zaradi tega ne, ker se je tožniku le očitalo, da pripada opoziciji; v vsakej ustavnej državi pa morata biti dve stranki, vladna in nasprotna in tisti, ki drži z opozicijo, samo zaradi tega nikakor še nij „zaničevanja vreden“. A tudi v subjektivnem oziru da nij mogoče, braniti zatožbe, kajti vprašanje javnosti je vsaj dvomno pri pogovoru, kateri imata dva prijatelja mej seboj in tako tiho, da jih nikdo slišati ne more. Še na neko drugo pomanjkljivost prve razsodbe se ozira g. drž. pravdnik ter misli, da se ne da dokazati, če nij vsa stvar uže zastarela. Kajti priča sicer misli, da se je fatalni razgovor vršil sredi aprila (tedaj nikakor ne „vor 3 Wochen“, kakor trdi prva razsodba od 24. jun.), ali gotovega vendar ne ve, mej tem ko zatoženec z vso odločnostjo trdi, da se je stvar godila mej pripravami ljubljanske volitve, koncem februarja ali začetkom marca. V tem slučaju pa bi bila stvar vsled poteklega trimesečnega obroka uže zastarela.

Ker zatoženec nij imel kaj ugovarjati državnemu pravdniku, bilo je dokazovanje končano in pričelo se je tajno posvetovanje sodišča. Mej tem se je razgovarjalo občinstvo o svojih nadah, in marsikateremu poslušalcu, kateri ima talent in veselje za kronologične študije, usilili so se čudni nazori o skrbnej natančnosti, katera se tudi sme zahtevati od sodnika prve instancije.

Posvetovanje trajalo je tako malo časa, da se je dalo sklepati na jednoglase sklep. Razsodbo, temeljito motivirano, naznanil je g. svetovalec dr. Vojska: prva razsodba bila je uničena, zatoženec nektrivim izpoznan ter ob jednom stroškov oproščen. —

Priznavati moramo, da je ta razsodba jako ugajala občnemu mnenju, ki se še vedno suče okolo te pravde. Le nekaterim lehkocutnim dušicam se morda g. Brunner smili vsled moraličnega udarca, ki ga je prejel v neljubej tej afri; drugi pa — in žalibog se mora pisatelj teh vrstic sam prištevat zlobnim tem trdosrčnejšem — mislijo, da je g. svetovalec deloma vendar sam kriv svojega pobitja in z Molière om vred se mu rogajo ti škodoželjneži: „Tu l'as voulu, Georges Dandin, tu l'as voulu!“

Vabilo.

V nedeljo 3. septembra 1882. l. napravijo notranjski rodoljubi

skupno veliko narodno slavnost pod milim nebom v Postojini

z govori, petjem, vojaško godbo, loterijo in z domačim razveseljevanjem sploh na korist vseslovenskemu „Narodnemu Domu“ v Ljubljani.

Začetek bode ob treh popoldne.

PROGRAM:

- I. Govori, petje in vmes vojaška godba.
1. Pozdrav predsednikov.
2. Jenko: „Naprej“ — zbor.
3. Slavnostni govor — g. Resman.
4. G. Eisenhut: „Ustaj rode“ — zbor.
5. „O potrebi in koristi branja in domačih družtev“ — g. dr. J. Sterbenec.
6. Hajdrih: „Jadransko morje“ — zbor.

II. Dobrodela loterija.

Le-ta obseza sto lepih, dragih in obče jako primer-nih dobitek: plemeno junico, drobnico, dragocena pohištva, koristna kmetijska orodja in gospodarske stroje, knjige, srebrnino itd. Loz za loterijo velja 10 kr., dobivajo se ti pri raznih poverjenih domoljubih po vsej Notranjskej in na dan veselice na nje prostoru.

III. Domače razveseljevanje na planem. Reditelj tej točki bode vrli „Ljubljanski Sokol“ iz posebne domoljubne prijaznosti; isto tako pomore slavno-znani narodni pevski zbor iz Ljubljane našim trudoljubnim pevcem.

Rojaci! Čast cele napredne Notranjske zavisi od srečnega vspeha tega narodnega praznika! Napišimo zatorej vse moči in storimo svojo domovinsko dolžnost za monument vse slovenske narodne zavesti, za „Narodni Dom“.

Gleda naj in strmi prijatelj in nasprotnik ta dan, kaj premore živo in dejansko domoljubje.

V Postojini, 1. avgusta 1882.

Dr. Jurij Sterbenec, Ignacij Gruntar,
predsednik, podpredsednik.

Edvard Dolenc, Vekosl. Domicelj, Ignacij Doxat, Fran Hren, Hinko Kavčič, Fran Križaj, Josip Lavrenčič, Adolf Obreza, dr. Ivan Pitamic, Ivan Resman in Fran Sterle, člani ožjega odbora.

RAČUN

nabranih prostovoljnih doneskov in čistega dohodka veselice v 6. dan avgusta 1882 v Sežani.

Prijatelj Slovincem . . .	5 gld. — kr.
Prijatelj Slovincem . . .	5 " — "
Prijatelj Slovincem . . .	3 " — "
Fran Ziberna . . .	3 " — "
Edvard Delcot . . .	1 " — "
Fran Leban . . .	1 " — "
Avgust Gregorin . . .	1 " — "
Dr. Zencovich . . .	5 " — "
Evtimija Mahorčič . . .	5 " — "
Janez vitez Scaramanga . . .	5 " — "
Matija Mauer . . .	2 " — "
Jedna dama . . .	10 " — "
Andrej Kocijan . . .	2 " — "
Emil Finger . . .	5 " — "
Elizabeta Finger . . .	3 " — "
Fran Nemeč . . .	2 " — "
Prijatelj Slovincem . . .	3 " — "
Peter Trevižan . . .	1 " — "
N. Draveljski . . .	4 " — "
Josip Novak . . .	4 " — "
M. izpod Triglava . . .	2 " — "
Prijatelj Slovincem . . .	5 " — "
Franja Gulič . . .	10 " — "
Gospa Rainelt . . .	10 " — "
Jakob Stanič . . .	2 " — "
Anton Pahor . . .	2 " — "
Josip Renčel . . .	3 " — "
Franjo Gaberščik . . .	5 " — "
Anton Cerne . . .	1 " — "
Jakob Skapin . . .	1 " — "
Fran Bizjak . . .	2 " — "
Rajmund Mahorčič . . .	5 " — "
Josip Pirjovec . . .	2 " — "
Janez Guštin . . .	2 " — "
Josip Hrovatin . . .	2 " — "
Janez Ravbar . . .	1 " — "
Janez Goljevšček . . .	2 " — "
Dragotin Kanobel . . .	2 " — "
Janez Bieker . . .	— " 20 "
Pierobon . . .	— " 20 "
Pavel Zunič . . .	3 " — "
N. Paba . . .	— " 20 "
Filip Suštig . . .	— " 50 "
C. k. žandarmerijska postaja . . .	2 " — "
Kristina Zazafura . . .	1 " — "
Nežika Pitamic . . .	1 " — "
Janez Berne . . .	— " 60 "
Jakob Dolenc . . .	— " 50 "
Gregor Kumer . . .	2 " — "
Miha Smrdu . . .	2 " — "
Matija Rozič . . .	1 " — "
Andrej Mislaj . . .	2 " — "
Fran Toros . . .	1 " — "
Josip Dettoni . . .	1 " — "
Fran Škul . . .	2 " — "
Gospodična Slovenka . . .	4 " — "
Fran Jamnik . . .	1 " — "
Vkupa . . .	154 " 20 "

Dohodki veselice v 6. dan avgusta 1882 in sicer:

Prodanih 1462 kartel po 20 kr.	292 gld. 40 kr.
Vstopnina	856 " 50 "
Vkupa	803 " 10 "

Stroški:

1. Godba:	
a) prejela v denarji . . .	55 gld. — kr.
b) vožnja iz Sent Petra in nazaj . . .	35 " 02 "
c) hrana s pijačo za 30 mož	76 " 50 "
2. Brejarji za ples . . .	28 " — "
3. Tombola:	
a) dobitki	51 " 97 "

b) takse	23 " 77 "
c) karte	11 " — "
4. Tiskovina	41 " 90 "
5. 12 tucatov balonov za razsvetljavo vrta	17 " 60 "
6. Sveče in olje za razsvetljavo	21 " 75 "
7. Bengaličen ogenj	9 " — "
8. Smodnik in nagrada strelcem	5 " — "
9. Razpošiljanje vabil, pisem in telegramov	17 " 44 "
10. Les	7 " — "
11. Prepeljava smereča	2 " 50 "
12. Žebli in drot	11 " 30 "
13. Dinarji za napravo in razpravo veselečnega prostora in sicer:	
a) mizarji, 18 dni po 1 gld. 30 kr.	23 " 40 "
b) dninarji, 43 dni po 70 kr.	30 " 11 "
Vkupa	468 " 26 "

Rekapitulacija:

Prestovoljni doneski	154 gld. 20 kr.
Dohodki veselice	648 " 90 "
Vkupa	803 " 10 "
Stroški po izkazu	468 " 26 "
Torej je odposlati v korist „Narodnega Doma“	334 gld. 84 kr.
F. Gaberščik, predsednik.	R. Mahorčič.

Umri so v Ljubljani:

14. avgusta: Ivana Šušteršič, pomočnega uradnika hči, 13 m. stara, sv. Petra cesta št. 24, za vnetjem pluč.
15. avgusta: Jozefa Brufah, pomočnega uradnika hči, 5 mes., Hrenove ulice št. 4, za drisko. — Hugo Favaj, železniškega uradnika sin, 6 ur, Dunajska cesta št. 19, za slabostjo.

Dunajska borza

dné 17. avgusta.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	76 gld. 95 kr
Srebrna renta	77 " 60 "
Zlata renta	95 " 40 "
1860 državno pesojilo	130 " 25 "
Akcije narodne banke	823 " — "
Kreditne akcije	318 " 50 "
London	119 " 45 "
Napol.	9 " 52 "
C. kr. cekini	5 " 66 "
Državne marke	58 " 35 "
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld. 120 " — "
Državne srečke iz l. 1864	100 " 173 " — "
4% avstr. zlata renta, davka prosta	95 " 35 "
Ogrska zlata renta 6%	119 " 75 "
4%	88 " 45 "
5%	87 " 15 "
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	104 " — "
Dunava reg. srečke 5%	100 gld. 114 " — "
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	119 " 60 "
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	99 " 75 "
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	106 " — "
Kreditne srečke	100 gld. 179 " — "
Rudolfove srečke	10 " 21 " — "
Akcije anglo-avstr. banke	120 " 119 " 75 "
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	224 " 25 "

K narodnemu podjetju

vzprejme se inteligentem, slovenskega jezika in koncepta popolnem zmožen

mlad mož

pod ugodnimi pogoji. — Natančneje zve se pri upravitelstvu tega lista. (503—)

Šolske klopi.

22 šolskih klopi prodaja se po prav nizkej ceni. Več o rem se zve pri podpisnem.

Šmartino pri Litiji 16. avgusta 1882.

Val. Pin,

(505—1) predsednik kraj. šolskega sveta.

Štacuna,

napolnena z različnim blagom, se ceno prodaja. Štacuna je čisto pri cesti v veliki farnej vasi v Škocijanu, na pripravnem kraju. Ta fara je zelo rodovitna in zaradi dobrega vina imenitna, slednjič je tudi zelo velika, šteje okolo 6000 duš. — Več se zve pri lastnici

Ljudmila Nagu,

(501—2) v Škocijanu na Dolenjskem.

Tujci:

15. avgusta.

Pri Slonu: Oberwalder z Dunaja. — pl. Luzzatto iz Trsta. —
Pri Maliči: Kuntz z Dunaja. — Hinterschweiger iz Gradca. —
Pri avstrijskem cesarju: Sperlich z Dunaja. — Kuhar iz Beljaka.
Pri bavarskem dvoru: Brenidl iz Nabrežine. — Kuzmiec iz Radovljice.

Korektorja išče

uredništvo „Slovenskega Naroda“. Vstop 1. septembra. Pogoji pismeno.

Fin med v satovji

dobiva se pri

(504—1)

Oroslavu Dolenci v Ljubljani.

Le jedenkrat

podaje se tako ugodna prilika, da si za polovico prave cene omisli vsakdo izvrstno uro.

Velikanska razprodaja.

Politične razmere, ki so nastale v vsej Evropi, zadele so tudi Švico; vsled teh razmer se je na stotine delavcev izselilo, tako da je obstanek tovarn jako dvomljiv. Tudi največja fabrika za ure, katero smo mi zastopali, se je zaprla začasno, ter nam je zaupala prodajo svojih ur. Te tako zvane **Washingtonske žepne ure** so najboljše ure vsega sveta, koje so izredno elegantno gravirane in giljoširane ter so ameriškega sistema.

Vse ure so natanko reparirane ter **garantujemo za vsako uro pet let.**

V dokaz gotovega jamstva in stroge solidnosti, prevzemamo s tem do znost javno, da vsako nepristoječo uro nazaj vzamemo in z drugo zamenjamo.

1000 komadov remontoir žepnih ur, katere se pri kozici navijajo brez ključa, s kristalnim okrovom, izredno natančno regulovane; razen tega so tudi elektrogalvanično pozlačene, z verižico, medaljonom itd., preje jeden komad gl. 25, zdaj le gl. 8.20.

1000 komadov krasnih ur na sidro (ankeruhr) od srebrnega niklja, tekočih na 15 rubinih, z emailiranimi kazali, kazalom za trenutke in kristalnim ploščnatim steklom, natančno na sekunde reparirane; preje jeden komad gl. 21, zdaj samo gl. 7.25.

1000 komadov ur na valje (cylinder-uhr) v giljoširanih okrovih od srebrnega niklja, s kristalnim ploščnatim steklom, tekočih na 8 rubinih, fino reparirane, z verižico, medaljonom, in baržunastim etuijem, preje gl. 15, zdaj le gl. 5.60

1000 komadov ur na sidro (anker-uhr) od pravega 13lotnega srebra, odobrenega od c. kr. denarnega urada, tekočih na 15 rubinih, razen tega tudi električnim putem pozlačene, fino regulirane. Vsaka taka ura stala je preje gl. 27, zdaj pa samo gl. 11.40.

650 komadov ur za dame od pravega 13lotnega srebra, odobrenega od c. kr. denarnega urada, tekočih na 8 rubinih, elegantno in najfinerje pozlačene, pridjana je tudi benecijanska vrtna verižica; preje je stal jeden komad gl. 28, zdaj pa samo gl. 15.

1000 komadov Washingtonskih remontoir žepnih ur, od pravega 13lotnega srebra odobrenega od c. kr. denarnega urada, pod najstrožjim jamstvom na trenotek reparirane, s kolesjem od niklja, tako da nij treba teh ur nikdar popravljati. Pri vsakej uri dá se zastoj tudi jedna urna verižica, medaljon, baržunasti etui in ključ; vsaka taka ura stala je preje gl. 35, zdaj pa neverjetno samo gl. 8.

1000 komadov ur za dame od pravega zlata z 10 rubini, preje gl. 40, zdaj gl. 20.

1000 komadov remontoir ur od pravega zlata za gospode ali gospé, preje gl. 100 zdaj gl. 40.

650 komadov ur za stene v finem email-okviru in z bilom, reparirane; preje komad gl. 6, zdaj samo gl. 2.75.

650 komadov ur z ropotcem, fino regulovane, dajo se rabiti tudi na pisalni mizi, preje gl. 12, zdaj le gl. 4.80.

Pri naročilih za ure z majatnikom (pendel-uhren) priloži naj se tudi mala svota.

Naslov:

Uhren-Ausverkauf

der

Uhrenfabrik Fromm,
Wien, Rothenurmstrasse Nr. 9,
Parterre. (500—3)

Zaloga najboljših

mineralnih vodá.

Carinthia 20 kr., Franc-Josipova 26 kr., Friedrichs-Haller 35 kr., Giesshübler 35 kr., Gleichenberg 25 kr., Haller Jodwasser 55 kr., Karlsbader Mühlbrunnen 40 kr., Kron-dorfer 26 kr., Marienbader Kreuzbrunnen 35 kr., Preblauer 20 kr., Rákoczy 22 kr., Selters 30 kr.

Naročila izvršujejo se točno proti poštnemu povzetju kupila. (451—6)